

Роуан Колман

За почитателите
на Никълъс Спаркс и Джорджо Мойс

Всички
сме родени
от звездите

Всички сме родени от звездите

Роуан Колман

Скъпи Лен,

Ако четеш това, случи се. Предполагам, че трябва да се радвам, както и ти. Двамата чакахме дълго и аз видях колко много те изтощава това, колкото и да се опитваше да го скриеши.

Сега застраховката „Живот” е в кутия за обувки в спалнята, върху гардероба, под шапката, която носех на нашата сватба в дома на Доминик. Помниш ли? Онази с воалетката, с която ти каза, че изглеждам като фатална жена? Може и да не си спомняш, защото изпи твърде много бира и се наложи четирима приятели на Доминик да те качат горе, глупчо. Сумата не е голяма, но ще бъде достатъчно поне за погребение. Нямам никакви желания по този въпрос. Ти ме познаваш по-добре от всеки друг. Имам ти доверие, че ще постъпиш правилно.

Пералната машина. Никак не е трудно. Завъртай копчето по посока на часовниковата стрелка до температурата, на която искаш да переш, но не се тревожи за това. Пери всичко на четирийсет градуса. Така е най-добре. И наливай течния перилен препарат с пластмасовата чашка в барабана, не в чекмеджето. Не знам защо все още правят пералните с чекмеджета.

Трябва да се храниш. И не се тъпчи с неща, които можеш да си приготвиш в микровълновата фурна. Яж зеленчуци най-малко веднъж седмично. Обещай ми. Ти винаги си приготвял неделния вечерен чай – препечени филийки със сирене и печен боб от консерва за гарнитура, затова съм сигурна, че ще можеш да преживееш, ако положиш усилия. Очаквам, че в началото много хора ще те хранят, но трябва да използваш готварска книга. Мисля, че има една под леглото. Сюзан ми я подари за Коледа миналата година и аз си помислих: „Каква наглост!”

Лен, спомняш ли си вечерта, в която се запознахме? Помниш ли как ме заведе на дансинга? Не каза нищо, дори не ме покани, палавнико. Само хвана ръката ми и ме заведе там. И как се въртяхме и се смяхме. Стаята се превърна в замъглено петно. А когато песента свърши, ти ме целуна. Все още без да пророниш дума, така ме целуваше, че ми се зави свят. Първото, което изрече, беше: „По-добре ми кажи името си, защото ти си момичето, за което ще се оженя.” Помислих си, че си дързък просяк, но ти си оказа прав.

Животът ни беше хубав, Лен, изпълнен с обич и щастие. Имаше и тъга, и лоши времена, като се замислиш, а напоследък имам много време да мисля за това. Човек не може да иска повече. Не спирай, защото аз съм спряла. Продължавай нататък, Лен. Танцувай с нашите внуци вместо мен. Карай ги да се смеят и ги глези.

И когато мислиш за мен, забрави за тези последни няколко дни. Представяй си ме как се смея и танцувам в обятията ти.

Запомни ме такава.

С обич,

Съпругата ти Дороти

Пролог

Стела

Той беше бегач. Това беше първото, което научих за Винсънт.

В един горещ юли преди четири години го виждах рано всяка сутрин. Три поредни седмици той тичаше покрай мен, докато отивах на работа.

Онова лято бях решила да ставам преди седем, за да се насладя на относителното спокойствие на ранното утро в Северен Лондон, докато отивах на работа в болницата. Тогава бях медицинска сестра в отделението по травматология и в тишината на улиците имаше нещо, което ми даваше малко пространство да дишам, преди да затая дъх в продължение на осем часа. И така, вървах към болницата, по-скоро се разхождах, подритвах празни чаши от кафе по пътя, разменях си закачки с улични метачи и оставях чаша силен чай на бездомника, който непрекъснато седеше до перилата на парка и работеше върху безкрайния си роман. Това беше почивното ми време, отдихът ми.

Почти по едно и също време всяка сутрин Винсънт бързо минаваше покрай мен, сякаш се състезаваше с невидим съперник. Съзирах шише вода, късо подстригана черна коса и хубави, загорели от слънцето крака – дълги и мускулести. Всеки ден, почти по едно и също време, в продължение на три седмици. Той профучаваше покрай мен и аз си мислех: „Ето го бегачът, още един момент, отметнат по маршрута ми.” Харесваше ми предсказуемостта. Закачливият уличен метач, оставената чаша чай, бегачът. Нещо като любима песен, която се е натрапила в главата ти.

И после една сутрин Винсънт забави крачка и обърна глава. За момент видях очите му – яркосини, като огледала, отразяващи небето. И после той пак отмина, но вече беше късно. Установената ми практика беше нарушена, както и душевното ми спокойствие. През целия ден наред някоя драма на живот и смърт или в тишината на стаята с шкафчетата отново и отново си припомнях онези очи. И всеки път се вълнувах.

На другата сутрин го изчаках да мине покрай мен, за да се възстанови нормалният ход на събитията. Само че той неочаквано спря на няколко крачки от мен, наведе се и сложи ръце на коленете си, за да си поеме дъх. Поколебах се, отстъпих встрани и реших да продължа да вървя.

- Почакайте... моля ви – задъхано изрече той и вдигна ръка да ме спре. Помислих си, че няма да спра, а после си рекох, какво пък, по дяволите, и го направих.

- Добре – отвърнах.

- Помислих си, че може да искате да пиете кафе с мен? – Усмивката му беше очарователна, свикнал беше да побеждава.

- Така ли? – попитах. – И защо?

- Е, по-скоро се надявах – отговори и усмивката му леко помръкна. – Казвам се Винсънт. Винсънт Кари. Войник съм. В „Колдстрийм Гардс“. Сега съм в отпуск и скоро ще се върна в пустинята. Човек никога не знае, нали? Затова си помислих... Ами, вие имате прекрасна коса, спуска се на вълни по гърба ви. И очи като кехлибар.

Той беше забелязал очите ми – вероятно в същия момент, в който и аз бях съзряла неговите.

- Аз съм много мързелива – рекох. – Никога не вървя бързо.

- Това някакъв странен начин ли е да откажете да пиете кафе с мен?

Намръщването му ми хареса колкото и усмивката му.

- Предупреждение е – отвърнах. – Предупреждение, че може да не съм подходяща за вас.

- Човек усеща, когато някой е подходящ за него.

- Как? По косата ли? – засмях се.

- По очите.

Не можех да оспоря това.

- Може ли да повървя с вас? – попита той.

- Добре. – Усмивнах се, когато Винсънт тръгна до мен и известно време вървахме мълчаливо.

- Не се шегувахте, че не бързате – отбеляза той.

Второто, което научих за Винсът, беше, че един ден ще се омъжа за него. Първото, което научих обаче, беше, че той е бегач.

Ето защо сега ми е много трудно да го погледна. Белегът на лицето му, което е обърнато към стената, докато той спи, и мястото, където по-рано беше кракът му.

Първата нощ

Първа глава

Хоуп

Не мога да спя. Напоследък не мога да спя – не и тук, където никога не е съвсем тъмно. Но не е само заради това, а защото не мога да спра да мисля как се озовах тук. Разбира се, знам, че съм прихванала нещо – някакъв микроб, бактерия, което е опасна новина, когато живееш с кистозна фиброза¹. За малко не умрях и ето ме сега тук, на това място, където никога не гасят лампите по дългия и болезнен път на възстановяването. Това ми е ясно, но искам да знам *как*. Искам да знам точната секунда, когато онзи малък грозд бактерии се е пренесъл като падащ цвят в кръвообращението ми. Естествено, няма как да го разбере, но това не означава, че не искам или че не мога да престана да мисля по този въпрос. Отчайващото в моето състояние е, че разполагам с много време да мисля, но не с толкова много за да живея. Времето минава бавно и същевременно бързо – лети и се разтяга, скучно и ужасяващо. И прекарваш целия си живот с мисълта, че си смъртен, че някой ден ще бъде последният, но въпреки това не знаеш или ти е все едно какво означава това. Не и докато не настъпи последният ден.

Бях на купон, когато ме потърси Смъртта.

Мразя купоните, но моят най-добър приятел Бен ме накара да отида.

- Не може да седиш вкъщи цял живот – заяви той, измъкна ме от стаята ми и ме повлече по стълбите. – Ти си на двайсет и една, близо двайсет и две години. Трябва да излизаш всяка вечер и да се наслаждаваш на разцвета на живота!

¹ Кистозна фиброза или муковисцидоза – генетично белодробно заболяване, което протича хронично с прогресивно влошаване и често води до смърт. Средната продължителност на живота е 37 години. – Б. пр.

- *Ти* си в разцвета на живота си. Аз съм по-скоро на средна възраст – отвърнах, макар да знаех, че той не обича, когато говоря за продължителността на живота ми. - Пък и спокойно мога да си седя вкъщи цял живот и да слушам Джони Мичъл, да чета, да правя дизайн на корици на книги и да се опитвам да изсвирия солото на „Бийт Ит”² на китарата си и да се чувствам идеално.

- Госпожо Кей? – Бен ме замъкна в дневната, където родителите ми гледаха един и същ стар филм по телевизията за някакъв детектив от полицията, който пие твърде много, преживява труден горчив развод и преследва убиец-психопат. – Кажете на дъщеря си, че тя е двацет и една годишна жена. Трябва да излиза и да се забавлява! Напомнете ѝ да живее, а не да седи сама в стаята си и да чете как живеят други хора! Пък и на купона ще бъдат всички стари приятели от училище. Върнали са се от университета. Не сме се виждали цяла вечност и те изгарят от желание да я видят.

Мама се обърна и аз видях безпокойството в очите ѝ, въпреки усмивката. В това обаче нямаше нищо ново. Тя непрекъснато се тревожеше, всяка минута от моите двацет и една години. Понякога се чудех дали е искала да смени името³ ми, след като са ми поставили диагнозата като бебе и положението е станало безнадеждно, но тогава е било късно. Името вече ми е принадлежало – жестока ирония, с която и двете трябва да живеем сега. Горката ми скъпа майчица. Тя е изстрадала достатъчно. Не беше честно да я карам да реши дали да излизам или не, защото тя така или иначе ще се тревожи цяла вечер и после ще се разкъсва от самообвинения. Ето защо едната от правилните ми постъпки в онази вечер беше да взема самостоятелно решение. Само че изборът ми се оказа погрешен.

- О, добре, ще изляза. Отивам да се преоблека.

Бен ми се ухили и седна на най-долното стъпало. Замислих се за него, облечен с тесни джинси и широк пуловер, смъкнат на едното рамо, с гарвановочерна коса и очертани с черна линия очи, докато ровех в гардероба си и търсех нещо, което може да се равнява поне малко на неговия суперготин вид. Всъщност не беше честно. Малкото странно пате, момчето, което другите хлапета гонеха или блъскаха, изведнъж беше пораснало и се бе превърнало в сексапилен, очарователен лебед. Двамата бяхме несретници като деца. Така станахме най-добри приятели. Това беше част от естествения процес на съюзяване, на групиране за самоотбрана за по-безопасно, макар че бяхме само двама, но все пак по-

² Beat It (Чупката), песен на Майкъл Джексън от 1982 г. – Б. пр.

³ Хоуп – Норе – надежда (англ.). – Б. пр.

добре, отколкото да си сам. Той - кльошавото, срамежливо момче с протрити яки и окъсани обувки, и аз – болното момиче.

Мисля, че Смъртта не нахлу тогава, когато Бен влезе в къщата. Макар че той може да е оставил следа от микроби върху перилата или влажната хавлия в тоалетната на долния етаж. Може и да е станало тогава, но не мисля, защото е някак недопустимо и трудно за вярване.

Облякох се изцяло в черно, помъчих се да прикрия мършавото си тяло с плисирана пола и дълга блуза и се запитах колко други момичета на моите години копнеят да напълнеят.

Оградих очите си с черна очна линия и се надявах, че това ще свърши работа.

Изпитах желание да се върна у дома в момента, в който прекрачихме прага и ни блъсна вълната от горещина, пот и молекули на слюнка, които знам, че са във всяка глътка въздух, която поемам. Едва не се обърнах да си тръгна, но Бен беше сложил ръка на врата ми. В жеста му имаше нещо покровителствено и успокояващо. Пък и това бяха мои приятели. Хората, с които съм израснала, които винаги са се държали мило с мен и са правили забавни неща заради мен. С тях можех да седя, да пия кафе и да се смея. Те винаги измисляха за какво да говорим, като внимателно отбягваха неудобните въпроси като „Как си? Все още ли мислиш, че скоро ще умреш?“

- Хоуп! – Сали Морс, най-добрата ми приятелка от училище, бързо прекоси коридора и ме прегърна. – По дяволите, радвам се да те видя. Изглеждаш страхотно! Как я караш? Какво ново? Приличаш на предприемач или нещо подобно. – Тя хвана ръката ми, отпусна глава на рамото ми за момент и после ме заведе в кухнята. Забелязах, че ноздрите ѝ са зачервени – явно беше настинала.

- Добре съм – отвърнах и приех бирата, която ми предложи Сали. – Започнах да правя дизайн на корици на книги и работата върви доста добре.

- Това е чудесно – зарадва се тя. – Наистина е страхотно, защото университетът е чиста загуба на време. Няма свободни работни места и накрая натрупваш купища дългове. Доста скъп начин да се чукаш и напиваш. Изпратих ти много имейли, но ти не ми отговори. Предполагам, че си била заета с работата си.

Сали млъкна, огледа ме и после отново ме прегърна. Косата ѝ ухаеше на странна смесица от лимон и дим. И аз я прегърнах. Мислех, че хората, които някога виждах почти всеки ден, не ми липсват, но се оказа, че не е така. В онзи миг бях щастлива, че виждам Сали и че съм отишла на купона. Вероятно тогава, в момента на оптимизъм и носталгия, по време на прегръдката, съм вдишала собствения си убиец. Надявам се, че не е било така.

Въпреки че би било като вселената да се опита да опропасти живота ти, когато си щастлив, защото от опит знам, че вселената е гадна.

Хубавото да бъда сред старите си приятели беше, че не се налагаше да обяснявам. Не беше необходимо вечното встъпление към разговора, когато им казвам за кистозната фиброза, а те на свой ред изглеждат тъжни и неловко. Беше облекчение, че съм сред хората, които се подготвяха за смъртта ми почти от първия момент, в който влязох в живота им.

Не след дълго Сали насочи вниманието си към един мъж, когото вероятно беше довела със себе си. Не го познавах, затова си проправих път през тълпата, търсейки Бен.

- Хоуп! – радостно изписка Клара Клейтън и ме целуна по бузата с намазаните си с гланц устни. – Много се радвам, че те виждам! Щом ти си тук, това означава, че и Бен е тук, и искам да го видя. По дяволите, колко готин е станал... Хей, вие двамата...

- Здравей, Хоуп – каза Том Грийн, училищната ми любов в продължение на няколко години, и сега не по-малко сладък, русокос, с широки рамене и мускулест. – Как вървят нещата? Какво правиш? – Той все още беше непохватен, учтив, любезен и висок – всички неща в него, които замайваха главата ми, когато бях тринайсетгодишна, въпреки че вече не ме привличаха. Сега си мислех, че е хубав, но малко тъп и скучен. – Харесва ми как изглеждаш – с известно усилие добави Том. – Наистина... готино.

Отпуснах се, докато си проправях път през тълпата и всички бързо гасяха цигарите си, когато се приближавах. Почувствах се като у дома си, сред приятели. Отпуснах се и това вероятно беше грешка.

Смъртта може да се е промъкнала във всяка една от онези кратки срещи, по време на онзи дълъг час на прекалена близост с хора, докато ми разказваха какво са завършили и какво ще правят по-нататък. Или може да е станало, когато шофьорът на таксито се закашля върху рестото, което ми върна. Но не мисля, че е било тогава.

Мисля, че се е случило, когато Бен ме целуна.

Честно казано, прекарвам повечето си време в стаята си в къщата на родителите си, като се преструвам, че художественият дизайн на книги е подобаваща кариера за зрял човек, а всъщност чета книги, много. И целувката на мъж определено би била причината за кончината ми в някой викториански роман.

Склонна съм към размисъл. Аз съм мислител.

Бен беше пиян по начин, по който само той може да се напива – в един момент му няма абсолютно нищо, в следващия се е отрязал като талпа. И от суперготин беше преминал към танци, смях, въртене, кълчене, прегръдки, имитиране на свирене на китара и бърбрене с момичета, които поглъщаха жадно глупостите му, докато аз стоях в ъгъла, наблюдавах го и неволно се усмихвах. Той обича да се мисли за готин – момчето от рокгрупата, на което не му пука за никого, но не му трябва много, за да бъде себе си; великият глупчо, когото познавах. Момчето, което пълнеше джобовете си с червеи, за да ги спаси от другите хлапета, които ще ги настъпят; момчето с вид на човек, който нощем похапва глави на прилепи, но денем е заместник-управител на най-голямата компания за мобилни телефони в страната.

Бен неочаквано залитна към мен и ме сграбчи за раменете. Двамата се стоварихме на дивана и се разсмяхме – той малко пресилено, а аз прекалено учтиво.

- Голям задник си – казах му горе-долу нежно.

- Тогава защо съм най-добрият ти приятел? – попита, обви с ръка рамото ми и ме притегли още по-близо до себе си, пърхайки с абсурдно дългите си кафяви мигли.

- О, млъкни! – рекох и се намръщих, когато Бен потърка лице в моето като прекалено дружелюбно куче. Размърдах се, за да го предпазя от самия него и да го накарам да си мисли, че той ме закриля. Това означаваше да престане да пие толкова много и толкова бързо. – Знаеш ли какво? Купонът всъщност не ми харесва. Мисля да се прибера вкъщи. Ще ме заведеш ли?

- Не, не си тръгвай! – Бен сграбчи лицето ми и ме накара да го погледна в очите, стискайки устните ми в смешно нацупване. – Винаги си тръгваш рано. Престани да ме изоставяш, Хоуп. Кога ще проумееш, че мразя да ме изоставяш? Искам те до мен непрекъснато.

- Не ставай глупав – рекох не съвсем убедително, защото той ме гледаше ядосано и същевременно обидено. Трудно ми беше да разгадая изражението му и не съм почитателка на двусмислието и неяснотата. Само за миг съзрях, че може би нещо в поведението му тази вечер е свързано с мен.

- Не си тръгвай – повтори той.

- Но Бен, аз...

И тогава той ме целуна.

Истински. Бен, когото познавах от петгодишна. Бен, който веднъж навлезе в коприва, за да ме изнесе. Бен, който държеше косата ми и бърбеше за незначителна неща, докато аз изкашлях хрочки слюз по време на нощните ми ритуали за пречистване на белите

дробове. Бен ме целуна и целувката беше истинска, настойчива и страстна, и с език. Това беше нещо физическо и неловко и ме изненада, защото никога не ме бяха целували така, с такава сила и *желание*. И Бен ме притисна толкова силно на дивана, че изведнъж изпитах чувството, че не мога да дишам. Паникьосах се и го отблъснах.

- Мамка му! – каза той. – Наистина съм пиан. Извинявай. Съжалявам, по дяволите.

Станах и отидох в банята. По-скоро избягах, за да прикрия смущението си. Престорих се на разгневена и обидена. Дълго се гледах в огледалото, съзерцавайки целунатите си устни. Знаех, че всичко някак се е променило и че няма да е за добро.

Когато се върнах, Бен беше заспал на дивана, с отпусната върху възглавниците глава и широко отворена уста.

Взех такси до дома си и си легнах преди полунощ.

Когато го видях на другия ден, той каза, че не си спомня нищо и добави, че никога повече не трябва да му позволявам да се напива така. Не спомена за целувката и все още нямам представа дали е забравил, или предпочита да не говори за това.

Седмица по-късно бях приета в болница с бактериална белодробна инфекция.

Болката, задухът и отчаяната необходимост да си поема колкото мога повече въздух изразходваха повечето ми енергия. В момент на абсолютна яснота чух, че лекарят казва на майка ми:

- Опасявам се, че е положението е критично.

И тогава си помислих, че все още не съм готова.

Преборих се. Все още съм жива и почти готова да се върна към живота. Спечелих този рунд. Но не мога да спя, защото макар да е невъзможно, искам да знам кога точно пуснах Смъртта в себе си и защото се питам дали пак няма да съм готова следващия път, когато ме намери.

Скъпа Мейви,

С Кип все се заричахме, че ще пишем на съпругата на другия, ако се случи нещо. И ето, Мейви, случи се. Съжалявам, че ми отне толкова дълго време да напиша писмото, което никога не съм искал да прочетеш. Бих желал да умея да се изразявам по-добре и да знам какво да напиша. Искан ми се да не бях обещавал това на Кип, но го направих. А той ми беше като брат.

Правехме всичко заедно. И двамата бяхме неопитни новобранци. Обучавахме се заедно. Кип беше най-лошият новобранец, който бе виждал сержантът. Но всички го обичахме. Той знаеше как да ни размива в дни, когато всичко беше мрачно. По времето, когато заминахме на първата си мисия в Афганистан, Кип беше най-добрият войник. Непрекъснато говореше за теб и за малката Кейси. Вие бяхте светлината в живота му. По цял ден слушахме какво е направила Кейси и колко е по-красива, забавна и умна от другите деца. Кип беше войник, но преди всичко човек, отдаден на семейството си. Знаем, че се е опитвал да бъде възможно най-добрият съпруг и баща.

Денят, в който се случи нещастieto, беше като всички други дни. Рутинно патрулиране, докато бранехме провинцията от талибаните. Нямаше разузнавателна информация или слухове, които да предполагат, че трябва да се тревожим повече от обикновено. Не че обикновено не се тревожихме. Всички знаехме, че не след дълго ще ни пуснат в отпуск у дома, но началството все ни предупреждаваше да се оглеждаме, да се ослушваме и да сме нащрек до последната секунда на мисията, и ние го знаехме. Когато ракетата ни порази, беше...